

ΓΑΛΑΖΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΡΟΤΖΕΡ ΛΑΝΣΕΛΙΝ ΓΚΡΙΝ

Ο Ρομπέν των Δασών

MINΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Η πρώτη περιπέτεια στο δάσος

– Μητέρα! φώναξε ένα αγοράκι καθώς μπήκε στο σπίτι ύστερα από μια πρωινή περιπλάνηση στο δάσος. Είναι έτοιμο το φαγητό;

– Ναι, Ρομπέν, ακούστηκε η φωνή της μητέρας από την κουζίνα.

Το φαγητό ήταν κιόλας σερβιρισμένο στο τραπέζι όταν ο Ρομπέν μπήκε στην κουζίνα. Κάθισε στο χοντροκομμένο ξύλινο τραπέζι κι άρχισε να τρώει.

Έπειτα, την ώρα που η μητέρα έπλενε τα πιάτα, το αγόρι στάθηκε για λίγο και κοίταξε μέσα από την ανοιχτή πόρτα το μεγάλο βαθυπράσινο δάσος.

– Μητέρα, είπε ξαφνικά, είναι αλήθεια πως ο σερ Γκάλ του Κόβεντρι ήταν θείος μας;

– Ναι, Ρομπέν, αποκρίθηκε η μητέρα του. Γιατί ρωτάς; Ποιος σου το είπε;

Ο Ρομπέν προχώρησε μέσα στην κουζίνα, πήρε ένα

πανί και βάλθηκε να σκουπίζει τα πιάτα μαζί με τη μητέρα του.

– Και είναι αλήθεια ότι σκότωσε το αγριογούρουνο μόνος του; συνέχισε ο Ρομπέν.

– Ναι, αλήθεια είναι, είπε γελώντας η μητέρα του. Ήταν ένα μεγάλο κατόρθωμα, Ρομπέν.

– Πες μου γι' αυτό, μητέρα, παρακάλεσε ο Ρομπέν.

Η καλή γυναίκα τράβηξε ένα σκαμνί, κάθισε και διηγήθηκε στο γιο της το κατόρθωμα του σερ Γκάλι. Ο Ρομπέν, καθισμένος κοντά της, άκουγε με ανοιχτό το στόμα.

Ο σερ Γκάλι είχε σκοτώσει, χωρίς τη βοήθεια κανενός, τον άγριο κάπρο που είχε κατασπαράξει πολλούς χωρικούς καθώς περνούσαν μέσα από το δάσος. Μονάχος του, είχε παγιδεύσει το αγρίμι και του είχε βυθίσει ένα σιλέτο στην καρδιά. Έπειτα είχε κουβαλήσει στο σπίτι του, σαν τρόπαιο, το ξανθότριχο κεφάλι του με τους πελώριους χαυλιόδοντες.

Ο Ρομπέν απέμεινε για κάμποση ώρα καθισμένος, ξαναπαπλάθοντας με τη φαντασία του την εικόνα του γενναίου προγόνου του, που πήγαινε ολομόναχος στο δάσος με το σιλέτο στο χέρι.

– Έι, Ρομπέν, τι κάθεσαι εκεί σαν άγαλμα και χάνεις την απογευματινή λιακάδα; είπε η μητέρα του καθώς έπαιρνε ένα κουβά για να φέρει νερό από το κοντινό ποταμάκι. Δε θα βγεις έξω;

– Ναι, μητέρα, αλλά κάτι σκεφτόμουν... Υπάρχουν ακόμη αγριογούρουνα στο δάσος, έτσι δεν είναι; ρώτησε.

— Ναι, αλλά όχι τόσο επικίνδυνα σαν το αγρίμι που σκότωσε ο σερ Γκάι του Κόβεντρι, αποκρίθηκε η μητέρα του.

Ο Ρομπέν κατηφόρισε στο χορταριασμένο μονοπάτι που άρχιζε από το εξοχικό σπιτάκι και, χοροπηδώντας χαρούμενα, γρήγορα έφτασε στο δάσος.

Πέρασε η ώρα του τσαγιού και ο Ρομπέν δεν είχε ακόμη φανεί στο σπίτι. Η μητέρα του ετοιμάζε φαγητό για τον άντρα της, που θα γύριζε από τη δουλειά του. Όταν όμως κόντευε να νυχτώσει κι άναψαν τα λυχνάρια στο φτωχικό αγροτόσπιτο, οι γονείς του Ρομπέν άρχισαν ν' ανησυχούν.

Ο πατέρας του αποφάσισε να βγει έξω να τον ψάξει και τράβηξε προς το μέρος όπου υψώνονταν οι σκοτεινές σιλουέτες των δέντρων, όταν είδε κάποιον να τρέχει προς το σπίτι. Ήταν ο Ρομπέν.

— Πού ήσουν; τον μάλωσε.

Η μητέρα του, ακούγοντας τις φωνές του άντρα της, βγήκε στην πόρτα.

Τα ρούχα του Ρομπέν ήταν κουρελιασμένα και καταλερωμένα. Πλησίασε τη μητέρα του. Εκείνη τον έσφιξε στην αγκαλιά της.

— Απάντησέ μου σ' αυτό που σε ρώτησα! Πού ήσουν; βρυχήθηκε ο πατέρας του, κοιτάζοντας ένα βούρδουλα που κρεμόταν στον τοίχο.

— Πήγα λίγο μέσα στο δάσος για να δω αν θα μπορούσα να βρω κανένα αγριογούρουνο. Ήθελα να το σκοτώσω, όπως ο σερ Γκάι!

— Ήσουν τυχερός που δε βρήκες, είπε ο πατέρας του και οδήγησε μητέρα και γιο μέσα στο σπίτι. Αλλά, συνέχισε ήρεμα τώρα, ήταν μεγάλη αποκοτιά να πας και να ψάχνεις για τον κάπρο. Είναι ευτύχημα για σένα και για μας, που σε αγαπάμε, ότι δεν τον συνάντησες πουθενά.

— Όμως, δοκίμασα μεγάλες συγκινήσεις, είπε ο Ρομπέν. Συνάντησα ένα πλήθος χωριάτες που ήθελαν να μάθουν πώς πήγα εκεί. Κι όταν τους είπα, γέλασαν κοροϊδευτικά.

— Επειδή είσαι πολύ μικρός, είπε ο πατέρας του.

— Ύστερα μου έδωσαν κάτι να φάω και να πιω, συνέχισε ο Ρομπέν, και είπαν πως ίσως κάποια μέρα να κατοικήσω μόνος μου στο δάσος.

— Θεός φυλάξοι! φώναξε η μητέρα του και του έφερε βιαστικά το τσάι που είχε κρατήσει.

— Θα πρέπει να είναι μια πολύ όμορφη ζωή, είπε σχεδόν μονολογώντας ο Ρομπέν. Φαντάσου να κοιμάσαι στο δάσος και να ζεις όλη μέρα στο ύπαιθρο!

Τα χρόνια περνούσαν κι ο Ρομπέν μεγάλωσε. Έγινε γεροδεμένος έφηβος, μα ποτέ δεν ξέχασε εκείνη την πρώτη του περιπέτεια στο δάσος. Τις ελεύθερες ώρες του τις περνούσε πηδώντας σαν αγριοκάτσικο και τρέχοντας με τα άλλα αγόρια. Έμαθε να μάχεται χρησιμοποιώντας μεγάλους πασσάλους και μεγάλα ραβδιά με λαβές σαν καλάθια, με τα οποία δύο αντίπαλοι προσπαθούσαν να καπελώσουν ο ένας το κεφάλι του άλλου. Έμαθε να ιππεύει θαυμάσια και γύμνασε το αλόγό του να πηδάει ψη-

Ο ΡΟΜΠΕΝ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ

λούς φράχτες. Αλλά το πιο αγαπημένο του άθλημα ήταν η σκοποβολή με τόξο.

Έτσι αντρώθηκε κι έγινε ένα ρωμαλέο παλικάρι, που μπορούσε να τρέχει σαν αστραπή, να ιππεύει με επιδεξιότητα, να τοξεύει ένα αληθινό βέλος στην καρδιά του στόχου του και να μάχεται γενναία με τις γροθιές του.

Ένα μακρύ ταξίδι

Καθώς ο Ρομπέν μεγάλωνε σιγά σιγά κι από παιδί γινόταν έφηβος, ο πατέρας του άρχισε να σκέφτεται σοβαρά το μέλλον του γιου του. Ήταν καιρός πια να μάθει ένα επάγγελμα. Έτσι δυνατός που ήταν, θα μπορούσε να κάνει πολλές δουλειές, αλλά ο περιπετειώδης και περήφανος χαρακτήρας του προκαλούσε στον πατέρα του κάποια ανησυχία.

Ωστόσο, οι γονείς του Ρομπέν ήταν πολύ περήφανοι για τον τολμηρό γιο τους. Έτσι όμορφος, γεροδεμένος και καλόκαρδος που ήταν, είχε γίνει ιδιαίτερα αγαπητός στους φίλους του.

Η μητέρα του Ρομπέν είχε στο μακρινό Νότιγχαμ έναν αδελφό. Ήταν ο άρχοντας Γκάμγουελ, που είχε ένα αγρόκτημα έξω από την πόλη. Ήταν ένας καλός άνθρωπος που λάτρευε τους νέους και ήταν πάντα έτοιμος να βοηθήσει εκείνους που είχαν ανάγκη. Η μητέρα του Ρομπέν είχε να τον δει πολλά χρόνια και ήθελε πάρα πολύ να του δείξει το παλικάρι της.

— Αφέντη μου, είπε μια μέρα στον άντρα της, είναι κάμποσα χρόνια που έχω να δω τον αδερφό μου. Τι λες, θα μπορούσα να πάω στο Νότιγχαμ να τον επισκεφθώ;

Ο άντρας της έπεσε σε βαθιά περισυλλογή. Έπειτα είπε:

— Θα ήθελα πολύ να πας, αγαπητή μου. Αλλά υπάρχουν δυσκολίες στο δρόμο. Και πρώτα πρώτα θα 'πρεπε να σε συνοδεύσει κάποιος. Δεν μπορείς, βέβαια, να πας μόνη.

— Ναι, το καταλαβαίνω, συμφώνησε η γυναίκα. Κάποιος θα 'πρεπε να με προστατεύσει από τους ληστές που παραμονεύουν σε διάφορα σημεία του δρόμου.

— Και καταλαβαίνεις επίσης ότι μου είναι αδύνατο να σε πάω εγώ ο ίδιος, συνέχισε ο άντρας της. Δεν έχω καιρό για ένα τόσο μακρινό ταξίδι. Το κακό είναι ότι δεν μπορώ να σκεφτώ κανέναν άλλο που να μπορεί να σε συνοδεύσει.

Η γυναίκα έμεινε για λίγο σκεφτική. Δεν την είχε ξαφνιάσει καθόλου η απάντηση του άντρα της. Το περίμενε κάτι τέτοιο. Τώρα ήταν η κατάλληλη στιγμή να εξομολογηθεί την κρυφή ελπίδα που είχε στο μυαλό της.

— Δε θα μπορούσα να πάρω μαζί μου τον Ρομπέν; είπε με θέρμη, προσπαθώντας συνάμα να δείξει ότι η πρότασή της αυτή ήταν τυχαία. Είναι αρκετά δυνατός για να με προστατεύσει!

Έπειτα πρόσθεσε με εμπιστοσύνη:

— Παρόλο που η διαδρομή είναι σαράντα μίλια, ξέρω πως μαζί του θα είμαι ασφαλισμένη.

Ο άντρας της γέλασε με την καρδιά του και είπε:

– Καταλαβαίνω πολύ καλά. Η κότα θέλει να επιδείξει το ωραίο κλωσσοπούλι της!

Ξανασώπασε και βυθίστηκε σε σκέψεις. Θα μπορούσε άραγε να βασιστεί στο γιο του για την υπεράσπιση της μάνας του; Το παλικαρόπουλο ήταν αρκετά δυνατό για να τα βγάλει πέρα σε ενδεχόμενο κίνδυνο.

– Θέλεις να δει το λεβέντη μας ο αδερφός σου, είπε τελικά. Αυτό είναι πολύ φυσικό. Πάρ' τον, λοιπόν, αγαπητή μου, και θα χαρώ να μάθω νέα του αδερφού σου.

Η μητέρα του Ρομπέν πετούσε από τη χαρά της και δεν έβλεπε τη στιγμή που θα έβρισκε το γιο της για να του ανακοινώσει τα ευχάριστα νέα. Βγήκε τρεχάτη από την ανοιχτή πόρτα του αγροτόσπιτου και τον βρήκε να έρχεται στο δρόμο.

– Ρομπέν! Ξεφώνισε ενθουσιασμένη. Φεύγουμε για το Νότιγγαμ!

– Για το Νότιγγαμ!

– Ναι, εγώ κι εσύ, συνέχισε η μητέρα του.

– Ω, μητέρα! Μα αυτό είναι θαυμάσιο! είπε όλο χαρά ο Ρομπέν. Πότε φεύγουμε;

Ο Ρομπέν είχε κιάλας αρχίσει ν' ανυπομονεί, αλλά έπρεπε να γίνουν πρώτα ένα σωρό απαραίτητες ετοιμασίες προτού ξεκινήσουν για το μακρινό τους ταξίδι. Άλλα μέσα μεταφοράς δεν υπήρχαν εκτός από το άλογο κι έπρεπε να εξασφαλίσουν αρκετή τροφή και νερό για όλη τη διαδρομή. Έπειτα ο Ρομπέν πήρε μαζί του μια καινούρια αλλαξιά. Εξέτασε επίσης τα πέταλα του αλόγου,

καθάρισε τα χαλινάρια κι έκανε τη σέλα όσο πιο άνετη μπορούσε.

— Έλα δω, γιε μου, είπε ο πατέρας του Ρομπέν. Θέλω να σου σχεδιάσω ένα χάρτη της διαδρομής που πρέπει ν' ακολουθήσεις.

Ο Ρομπέν άκουγε με προσοχή ενόσω ο πατέρας του του εξηγούσε με κάθε λεπτομέρεια τους δρόμους που θα έπρεπε να πάρει, τα μέρη όπου υπήρχαν μεγάλες πιθανότητες να συναντήσουν ληστές και πού θα μπορούσε ν' αφήσει το δημόσιο δρόμο και ν' ακολουθήσει συντομότερα μονοπάτια διασχίζοντας το δάσος.

Κάποτε συμπληρώθηκαν τα σχεδιαγράμματα, γεμίστηκαν τα φλασκιά με νερό, και το άλογο φορτώθηκε για το ταξίδι.

— Σας κάνει ωραία μέρα για το ταξίδι, είπε ο πατέρας του Ρομπέν κοιτάζοντας τον ξάστερο γαλανό ουρανό.

Ντυμένη με το πιο χαρούμενο γιορτινό της φόρεμα, η μητέρα βγήκε στην αυλή, όπου την περίμενε ο Ρομπέν με το άλογό του. Ο πατέρας του του είχε δώσει ένα ξίφος, που τώρα το φορούσε με καμάρι, και στη ζώνη του είχε περάσει ένα σιλέτο.

Ο Ρομπέν πήδησε ανάλαφρα στη σέλα και περίμενε ώσπου ν' ανεβεί στην πίσω θέση και η μητέρα του.

— Ώρα σας καλή! φώναξε ο πατέρας του, καθώς το άλογο με τους δύο αναβάτες ξεκινούσε για τα σαράντα μίλια ταξίδι.

Προχωρούσαν αργά. Το άλογο διέσχισε το μεγάλο δάσος και σύντομα έφτασαν στο δημόσιο δρόμο που

οδηγούσε στο Νότιγχαμ. Για πολλά μίλια δε συνάντησαν κανένα, μα όταν είχαν ξεμακρύνει πια πολύ από το σπίτι τους και πορεύονταν αργά στο μεγάλο δρόμο, είδαν δύο ανθρώπους να βαδίζουν προς το μέρος τους.

Ο Ρομπέν πήδησε από το άλογό του, κράτησε τα χαλινάρια με το αριστερό του χέρι και χούφτωσε με το δεξί τη λαβή του ξίφους του. Αλλά οι άνθρωποι ήταν απλοί ταξιδιώτες και προσπέρασαν μ' ένα φιλικό χαιρετισμό.

Αφού διανύσανε πολλά ακόμα μίλια στον ανοιχτό και σκονισμένο δρόμο που τον έψηνε ο ήλιος, ο Ρομπέν και η μητέρα του έφτασαν στο Νότιγχαμ. Από την πόλη ως το αρχοντικό του Γκάμγουελ ήταν μόνο λίγη ώρα δρόμος.

Ο θείος του Ρομπέν χάρηκε πολύ όταν τον είδε.

— Ώστε, λοιπόν, αυτός είναι ο ανιψιός μου! είπε γελώντας, καθώς βοήθουσε τη μητέρα του Ρομπέν να ξεπεζέψει από το άλογο.

Με ευχαρίστηση διαπίστωνε πως το παλικάρι ήταν γεροδεμένο και έξυπνο. Φίλησε την αδελφή του και στράφηκε να φωνάξει μέσα στο παλιό αρχοντικό.

— Έι, Γουίλ! Έλα έξω να δεις τον ξάδερφό σου!

Ο Γουίλ Γκάμγουελ βγήκε στην πόρτα. Ήταν ένας ψηλός νέος, με ξανθά μαλλιά, στην ίδια περίπου ηλικία με τον Ρομπέν. Οι δύο νέοι έγιναν αμέσως φίλοι.

— Αύριο θα έχουμε μια ευχάριστη εκδήλωση, είπε ο θείος του Ρομπέν, όταν κάθισαν γύρω από το τραπέζι για να φάνε. Και είναι ευκαιρία να δούμε από τι πάστα είσαι φτιαγμένος.

Ο ΡΟΜΠΕΝ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ

— Έχω αγωνία πότε να ξημερώσει, εξομολογήθηκε στη μητέρα του ο Ρομπέν, όταν βρέθηκαν μόνοι. Προαισθάνομαι ότι θα γίνει κάτι σπουδαίο.

Ο Ρομπέν των Δασών

Ο ατίδασος επαναστάτης Ρομπέν και οι ιπποτοί σύντροφοί του καταφεύγουν στο Δάσος του Σέργουνι, θύματα του σκληρού και αδίστακτου πρίγκιπα Ιωάννη, αδελφού του βασιλιά της Αγγλίας Ριχάρδου του Λεοντόκαρδου.

Ο πρίγκιπας Ιωάννης με την υποστήριξη άπληστων βαρόνων οδηγεί το λαό σε φτώχεια και εξαθλίωση και ο γενναίος Ρομπέν των Δασών, παρέα με τους συντρόφους του, μάχεται για τη σωτηρία των φτωχών και αδυνάτων με ορμητήριο και καταφύγιο το Δάσος του Σέργουνι.

Ο Ρομπέν των Δασών είναι ένας από τους πιο γνωστούς λογοτεχνικούς ήρωες. Για πρώτη φορά ο θρύλος του εμφανίζεται τον 15ο αιώνα σε λαϊκά άσματα της Αγγλίας. Τα κατορθώματα αυτού του ήρωα τραγουδιόνταν τον Μεσαίωνα από πλανόδιους τροβαδούρους. Αργότερα καταγράφηκαν και τυπώθηκαν, και οι συναρπαστικές περιπέτειές του γοητεύουν μικρούς και μεγάλους μέχρι σήμερα, ενώ μας ταξιδεύουν σε μια εποχή ιπποτική και ηρωική.

www.minoas.gr

9 786180 218848
ISBN 978-618-02-1884-8

ΚΩΔ. 16674